

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: T. H. Y. N., st. příslušnost: Vietnam,
bytem P.
zastoupena Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem,
se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké Policie,
se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2017, č. j. CPR-20191-2/ČJ-2017-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní

orgán I. stupně“), ze dne 26. 5. 2017, č. j. KRPA-143438-55/ČJ-2016-000022, jímž byla žalobkyni podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovena povinnost opustit území České republiky nejpozději do třiceti dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí.

2. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že uloženým rozhodnutím byla zkrácena na svých právech ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále s. ř. s.) a samotné rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy. Rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v rozporu s ustanoveními § 2 odst. 1, 3 a 4 s. ř., § 3 s. ř. a dále s ustanovením § 50a odst. 3 písm. c) ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se nedostatečně zabýval námitkami uvedenými v odvolání. V řízení o povinnosti opustit území je správní orgán povinen zkoumat přiměřenost dopadů podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán se přitom musí zabývat a musí posoudit všechna uvedená kritéria. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně i v napadeném rozhodnutí však srozumitelné a dostatečné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí chybí. Žalobkyně dále odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva shrnuje, jaká konkrétní kritéria je správní orgán povinen zohledňovat pro posouzení otázky zásahu do rodinného nebo soukromého života. Podle žalobkyně je zřejmé, že se oba správní orgány nezabývaly všemi kritérii, přičemž hlavní část věnovaly bodu ohledně imigrační historie žalobkyně. V rozhodnutích nebylo zohledněno, že následky vyhoštění ponesou i další členové rodiny; rozhodnutí má totiž významné dopady do života manželčinych sourozenců a rodičů, manželka a děti. Žalovaný nezjišťoval skutečnosti, které by vytvářely obraz o žalobkyniných zdejších sociálních a kulturních vazbách. Nezohlednil, že žalobkyně mluví plynule česky a významně se zapojuje do zdejšího kulturního života. Dále nebylo zohledněno, že jednání žalobkyně mělo relativně nízkou společenskou škodlivost a nebyla naplněna skutková podstata žádného trestného činu.
3. Žalobkyně má za to, že kdyby žalovaný skutečně vyhodnotil všechna kritéria a ve vzájemné souvislosti je porovnal, musel by dojít k závěru, že pobyt žalobkyně na území České republiky nepředstavuje žádné nebezpečí a že naopak rozhodnutím o povinnosti opustit území dojde k výraznému a neobnovitelnému zásahu do jeho rodinného života. Při rozhodování v cizineckých věcech musí být podle judikatury zkoumán i vliv na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli plné právo zůstat v hostitelském státě na základě samostatného pobytového oprávnění.
4. V souladu s uvedeným žalobkyně navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a zároveň mu uložil povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.
5. Žalovaný odkázal na své rozhodnutí.
6. Při soudním jednání žalobkyně předložila rozhodnutí Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje o zastavení řízení o povinnosti opustit území z důvodu nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života ze dne 13.10.2017 a 8.1.2018. V době vydání rozhodnutí měla žalobkyně na území ČR manžela a dítě s dlouhodobým

pobytem a matku s trvalým pobytem, která má za manžela občana ČR. V současné době mají manžel i dítě žalobkyně trvalý pobyt. Pokud by manžel i dítě vycestovali, neplnili by účel pobytu, a proto by jim mohl být odebrán. Žalovaný nezkoumal přiměřenost zásahu do života celé rodiny. Odloučení dítěte od jednoho z rodičů dle Úmluvy o právech dítěte možné jen v případě ohrožení. Skutkové zjištění žalovaného není opřeno o aktuální stav, nýbrž pouze o rok starých pohovorů se žalobkyní a jejím manželem, nikoli s matkou žalobkyně. Žalobkyně namítla nefunkčnost zastupitelského úřadu v Hanoji, která znemožňuje možnost návratu do ČR. Dopad opustit území je proto shodný se zákazem pobytu, jde o faktickou nemožnost návratu. Žalovaný porušil čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), dle kterého je podmínkou zásahu nejen zákonnost zásahu ale i jeho nezbytnost. Pobyt žalobkyně není ohrožením bezpečnosti země, jejího blahobytu nebo veřejného pořádku. Tyto podmínky nelze dovodit pouze z důvodu nelegálního pobytu. Předchozí řízení o vyhoštění vedené v roce 2015 bylo zastaveno z důvodu nepřiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života, od té doby se vazby žalobkyně k ČR posílily z důvodu nových skutečností – pobytu manžela a dítěte na území ČR.

7. Ze správního spisu soud zjistil následující, pro řízení podstatné skutečnosti.
8. Žalobkyně do České republiky přicestovala v prosinci 2011 na platné turistické vízum za účelem návštěvy své matky. Po příjezdu do České republiky žalobkyně podala žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, která byla zamítnuta. Žalobkyni byl následně udělen výjezdní příkaz s platností do 29. 8. 2014. Žalobkyně však území České republiky neopustila, a tak jí bylo uloženo správní vyhoštění. Proti rozhodnutí o správním vyhoštění bylo podáno odvolání, o němž bylo rozhodnuto tak, že dne 18. 5. 2015 bylo rozhodnutí o správním vyhoštění zrušeno a řízení bylo zastaveno. Jelikož v rozhodnutí správního orgánu bylo konstatováno, že správní vyhoštění by znamenalo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobkyně pro její zranitelné postavení dané porodem dítěte, a žalobkyně zároveň nebyla držitelem platného víza, případně oprávnění k pobytu, vyrozuměl správní orgán I. stupně žalobkyni o tom, že nadále bude vedeno řízení, v jehož rámci vydal podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky.
9. Správní orgán I. stupně během řízení zjistil, že žalobkyně byla v zemi původu od roku 2011, tj. od svého prvního příletu na území České republiky, pouze jednou, a to na jeden měsíc za účelem oslav nového roku. Žalobkyně žila v zemi původu s matkou do svých 17 let. V té době matka emigrovala do České republiky, kde od té doby žije se svým manželem. Žalobkyně posléze v zemi původu žila se svou babičkou, která již zemřela. V zemi původu žalobkyně vystudovala střední školu, ale nikdy tam nepracovala. Během svého pobytu na území České republiky se žalobkyni narodil dne syn M. P. H. Otcem dítěte je V. H. H., za něhož se žalobkyně vdala dne. Manžel a syn žalobkyně mají na území České republiky pobyt povolen. V České republice žalobkyně žije s manželem a synem v bytě. Manžel žalobkyně a její matka podnikají v obchodě, kde jsou zároveň prodavači. Žalobkyně uvedla, že v zemi původu žijí rodiče jejího manžela a jemu ani jí tam nehrozí žádné nebezpečí. Žalobkyně momentálně nepracuje, neboť pečuje o malé dítě. Po

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

zhodnocení kritérií správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že jsou důvody pro uložení povinnosti opustit území České republiky.

10. V podaném odvolání žalobkyně uvedla, že se správní orgán dostatečně nevěnoval posouzení přiměřenosti uložené povinnosti na soukromý nebo rodinný život. Žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
12. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. V dané věci soud vyšel z uvedených právních předpisů:
14. Podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců *„rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“*.
15. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí“*.
16. V daném případě není pochyb o tom, že žalobkyně není oprávněna pobývat na území České republiky a že nebyly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění. Posuzovanou otázkou je, zda se správní orgány dostatečně vypořádaly s tím, zda bude či nebude žalobkyni uvedeným rozhodnutím nepřiměřeným způsobem zasaženo do soukromého nebo rodinného života.
17. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že rozhodnutí o povinnosti opustit Českou republiku je *de facto* totéž co rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákonodárce stanovil dva režimy, které lze mimo jiné odlišit svou přísností kladenou na cizince. Zatímco v rámci rozhodnutí o vyhoštění je obligatorně stanovena doba, po kterou cizinec nemůže vstoupit na území členských států Evropské unie, u uložení povinnosti opustit území tento zákaz stanoven není. Cizinec může nadále využívat dalších možností, díky nimž by mohl získat možnost oprávněné pobytu na území České republiky. Vyhoštění tak zpravidla znamená přísnější postup a nepříznivější následky pro cizince, než je tomu u rozhodnutí o povinnosti opustit území.
18. Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců nelze vydat, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7

Azs 24/2017–29, v němž konstatoval, že „i v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců je třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí podle § 174a téhož zákona. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavrácení“.

19. Nejvyšší správní soud však ve svém rozhodnutí ze dne 16. 5. 2017, č. j. 6 Azs 11/2017-27, uvádí, že „práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou 6 Azs 11/2017 veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).
20. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že se oba správní orgány vypořádaly s posuzováním zásahu do rodinného nebo soukromého života dostatečně. Žalobkyně ve správním řízení uvedla, že na území České republiky nemá jiné vazby kromě matky, manžela a dítěte. S matkou však žalobkyně již nežije a není na ní žádným způsobem závislá. Navíc bez matky žila žalobkyně od svých 17 let, tj. od doby, kdy matka opustila zemi původu, až do roku 2011. Manžel a dítě žalobkyně mají na území České republiky oprávněný pobyt pouze na určitou dobu, z čehož nelze usuzovat, že zde budou moci zůstat nastálo. Manžel žalobkyně i žalobkyně samotná uvedli, že v zemi původu žijí rodiče manžela. Manžel žalobkyně je s nimi v kontaktu prostřednictvím internetu, z čehož lze dovodit, že mezi nimi je kladný vztah a v případě, že by byli nuceni opustit území České republiky, měli by v zemi původu zázemí. Oba též shodně potvrdili, že jim v zemi původu nehrozí žádné nebezpečí, případně trestní stíhání. Správní orgány se tak zabývaly i zásahem do života ostatních členů rodiny.
21. Argument žalobkyně, že bude nepřiměřeným způsobem zasaženo do jejího práva na rodinný nebo soukromý život, je tak s ohledem na uvedené lichý. Žalobkyně nebude muset opustit své dítě a manžela. Bude záležet pouze na vůli a dohodě manželů, zda budou realizovat svůj rodinný život v zemi původu společně, nebo zda vycestuje pouze

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

žalobkyně. Nehledě na skutečnost, že do země původu se mohou vrátit pouze na omezený čas, přičemž mohou usilovat o oprávněný pobyt na území České republiky, kde se posléze mohou vrátit, neboť žalobkyni nebyl uložen zákaz vstupu na území, tak jako by tomu bylo u rozhodnutí o správním vyhoštění. S ohledem na nízký věk dítěte zatím nepřipadá v úvahu jeho integrace do české společnosti. Při jednání právní zástupce žalobkyně v rozporu se zásadou koncentrace řízení dle s.ř.s. uvedl nový žalobní bod – a to faktickou nemožnost návratu. Jelikož takto žalobkyně uvedla po uplynutí lhůty k podání žaloby dle § 72 s.ř.s., soud k pozdě uplatněnému žalobnímu bodu nepřihlédl. Stav na Velvyslanectví ČR v Hanoji není novou skutečností, která by žalobkyni nebyla známa ke dni podání žaloby. Zároveň má soud za to, že nelze při rozhodování o pobytu cizince předjímat faktické překážky pro návrat do ČR, neboť ty nelze vyloučit obecně.

22. Žalobkyní předložená rozhodnutí Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje nemohla založit legitimní očekávání shodného postupu již z toho důvodu, že byla vydána po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Zároveň 2 rozhodnutí jiného krajského ředitelství policie nezakládají praxi, nehledě k možné odlišnosti skutkového stavu.
23. S tvrzením žalobkyně, že se správní orgány zabývaly pouze imigrační historií, aniž by zohlednily další faktory v souladu s výše zmíněnou judikaturou, se soud neztotožnil. Oba správní orgány se ve svém odůvodnění pečlivě zabývaly posuzováním i z jiných hledisek. Správní orgány posuzovaly hlediska integrace žalobkyně na území České republiky, uvedly detailně délku pobytu žalobkyně na území České republiky, rozsah sociálních a kulturních vazeb, a zhodnotily též možnost vést rodinný život v zemi původu.
24. Z obsahu žaloby v části, kde se žalobkyně zmiňuje o tom, že nebyl posouzen dopad vyhoštění na manželku, děti, sourozence a rodiče, kteří žijí na území České republiky, případně nebyla zohledněna plynulá mluva českým jazykem a zapojení do zdejšího kulturního života, vyplývá, že právní zástupce žalobkyně použil formulářovou žalobu, aniž by tvrzení žaloby odpovídalo skutkovým okolnostem posuzované věci. Žalobkyně v České republice nemá žádné sourozence ani otce, má pouze jedno dítě, sama uvedla, že český jazyk ovládá velmi málo a že se nezapojuje do zdejšího kulturního života. Všechny tyto skutečnosti byly správním orgánem dostatečně přezkoumány a zhodnoceny.
25. Tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu pouze na základě neaktuálních výpovědích žalobkyně a jejího manžela, o zastavení předchozího řízení o vyhoštění v roce 2015 uvedl právní zástupce žalobkyně teprve při jednání soudu dne 18.12.2018, tedy po lhůtě k podání žaloby a tím i pro specifikaci žalobních bodů. Shodný závěr platí pro tvrzení o porušení Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy, jestliže v žalobě žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného z důvodu absence jeho úvah o zásahu do rodinného a soukromého života. Řízení dle s.ř.s. je ovládáno zásadou koncentrace a dispoziční zásadou, po uplynutí lhůty k podání žaloby nelze rozšiřovat důvody nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí nebo postupu správního orgánu tomu předcházejícímu. Zásada koncentrace sice není absolutní, avšak v této věci nejsou dány výjimky pro překročení lhůty k uplatnění žalobních bodů. Soud se proto výše uvedenými novými námitkami žalobkyně nezabýval pro jejich uplatnění po lhůtě.
26. S ohledem na skutečnost, že správní orgány dostatečně zkoumaly a věcně správně posoudily dopad rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky, soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. prosince 2018

Mgr. Kamil Tojner v.r.

soudce